

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoPr/6/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313207532
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5313207532.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa V. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom O., E. F. XXXX/XX, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Čadca, Potočná 2835/1A, proti odporcovi Jánovi Hnidkovi, s miestom podnikania Turzovka, Predmier 262, IČO: 41 825 888, právne zastúpenému advokátom Mgr. Branislavom Samcom, so sídlom B., R. R. X, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer trvá, na základe odvolania odporcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7Cpr/2/2013-56 zo dňa 13.1.2014, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 7Cpr/2/2013-77 zo dňa 3.6.2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady trov odvolacieho konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia, sumu 88,92 eur na účet jeho právneho zástupcu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 24.6.2013 založeného pracovnou zmluvou z 26.3.2013 (dátum opravený práve vyššie označeným opravným uznesením) je neplatné. Vychádzal z toho, že dôvody uvedené v predmetnom úkone zamestnávateľa/odporcu - „porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca z dôvodu neplnenia si pracovných povinností, svojvoľného odchodu zo zamestnania a nezodpovedný prístup k zaobchádzaniu s majetkom spoločnosti“ - sú v celom rozsahu nejasné, nekonkrétne a neurčité. Z takéhoto (skutkového) vymedzenia nie je možné posúdiť ani to, či tvrdené porušenie pracovnej disciplíny je (vzhľadom na všetky relevantné a súdnou praxou i právnou teóriou ustálené kritéria) tak závažné, že by do úvahy prichádzal predmetný výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Okresný súd zdôraznil, že samotný odporca pripustil nejasnosť a neurčitosť výpovedných dôvodov - „neplnenie si pracovných povinností a nezodpovedný prístup k zaobchádzaniu s majetkom spoločnosti“.

Pokiaľ odporca tvrdil, že k písomnosti označenej ako okamžité skončenie pracovného pomeru mal byť pripojený aj rozpis pracovnej doby za mesiac jún 2013; uvedené preukázané nebolo (z okamžitého skončenia pracovného pomeru nevyplýva, že by malo nejakú prílohu). Navyše, z predmetného rozpisu je zrejmé, že navrhovateľ nemal byť v práci v dňoch 3. až 7.6., 10.6., 11.6., 19. až 21.6. a 24.6.2013, pričom však aj sám odporca tvrdil, že navrhovateľ upustil pracovisko 18.6.2013. Okresný súd v tejto spojitosti konštatoval, že pre úplnú absenciu najmä konkrétnych časových údajov v okamžitom skončení pracovného pomeru ani eventuálne pripojenie rozpisu by neobjasnilo neurčitosť dotknutého dôvodu skončenia pracovného pomeru. Zároveň dodal, že navrhovateľ neopustil pracovisko v Nemecku svojvoľne, ale z titulu nevyplatenia miezd a „diét“ zo strany odporcu, keď (aj s ďalšími kolegami) si

doslova nemali „ani za čo kúpiť jest“ a odporca mal výrazný nedoplatok (cca 2.000 eur) aj v penzióne, kde jeho pracovníci boli ubytovaní.

Okresný súd súčasne určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu založený pracovnou zmluvou zo dňa 26.3.2013 naďalej trvá, lebo navrhovateľ dňa 8.7.2013 oznámil zamestnávateľovi/odporcovi, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a trvá na ďalšom prideľovaní práce. Okresný súd doplnil, že právny záujem na dotknutých určeníach vyplýva priamo zo zákona (Zákonníka práce), a preto nie je nutné tento osobitne v konaní preukazovať.

O trovách konania rozhodol tak, že v spore úspešnému navrhovateľovi priznal i náhradu v sume 409,72 eur, ktorú čiastku konkrétne zdôvodnil vymedzením jednotlivých úkonov právnej služby poskytnutých navrhovateľovi jeho právnym zástupcom a príslušnými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z.z.; vrátane čiastočného neakceptovania uplatňovanej odmeny. Vzhľadom na oslobodenie navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov v prejednávanej veci neúspešnému odporcovi uložil taktiež povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu v sume 99,50 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Poukazoval na to, že dôvod „svojoľný odchod zo zamestnania“ vymedzený v okamžitom skončení pracovného pomeru je dostatočne určitý, keďže dotknuté písomné vymedzenie je nutné vykladať v nadväznosti na svojoľný odchod navrhovateľa z miesta výkonu práce v Nemecku dňa 18.6.2013. Odporca totiž okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom vykonal bezprostredne po zistení predmetného svojoľného odchodu, takže i samotnému navrhovateľovi musel byť tento dôvod skončenia pracovného pomeru dostatočne zrejmý. Podľa odvolateľa sa pritom nejedná o nahrádzanie a ani dopĺňanie (písomného) prejavu vôle. V tejto spojitosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2007. Zotrval na vyjadrení, že k okamžitému skončeniu pracovného pomeru bol pripojený i „rozpis pracovnej doby podľa kalendára za obdobie 6/2013“, z ktorého je takisto zrejmé, že navrhovateľ opustil neoprávnené pracovisko 18.6.2013. Odporca dodal, že jeho predchádzajúce absencie (vyplývajúce z rozpisu) v mesiaci jún 2013 nesankcionoval; význam vo vzťahu k okamžitému pracovnému pomeru má len absencia evidovaná 18.6.2013. Nadväzne trval na tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné.

Okresnému súdu odvolateľ tiež vytýkal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov - výsluch pani K., ktorá odoslala spolu so skončením pracovného pomeru aj súvisiaci rozpis a pána Kuruca k ponechaniu pracovných nástrojov odporcu navrhovateľom bez dozoru v Nemecku. Oba dôkazy mali slúžiť „k zisteniu toho, čo bolo skutočne v okamžitom skončení pracovného pomeru prejavované“. Nevykonaním dokazovania malo podľa odvolateľa dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom. Napokon zotrval i na argumentácií, v zmysle ktorej na určení, že pracovný pomer naďalej trvá, nie je daný naliehavý právny záujem. Takisto v tomto smere odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu - sp. zn. 3Cdo/147/2008. Dotknutú časť návrhu mal preto okresný súd zamietnuť už len pre daný (procesný) nedostatok.

Navrhovateľ žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Zotrval na svojich dovtedajších vyjadreniach, najmä o neurčitosti dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Výslovne uviedol, že jemu doteraz nie sú zrejmé dôvody takéhoto skončenia pracovného pomeru. Navrhovateľ zopakoval, že k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, ktoré mu bolo doručené, nebola pripojená žiadna iná písomnosť. Z Nemecka pritom (i so spolupracovníkmi) musel odísť, lebo odporca im nevyplatil mzdu, ani „diéty“; dokonca aj na cestu domov im finančné prostriedky požičali nemeckí kolegovia.

Navrhovateľ mal naďalej za to, že dôvodne sa domáha tak vyslovenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru, ako aj vyslovenia, že jeho pracovný pomer u odporcu naďalej trvá. Uvedenému nasvedčuje i zákonná dikcia § 79 ods. 1 zák. práce a tiež súdna prax (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 478/1999).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasného použitia § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Okamžité skončenie pracovného pomeru je výnimočným spôsobom ukončenia pracovnoprávneho vzťahu. Vzhľadom na uvedené je nevyhnutné, aby nielen jeho hmotný/vecný dôvod bol skutkovo veľmi závažný, ale tiež, aby jeho vymedzenie v písomnom prejave bolo jednoznačné, jasné a nespochybniteľné, resp. nezameniteľné s iným (skutkovým) dôvodom. Odporca v podstate plne akceptuje, že dva ním uvádzané dôvody - „neplnenie si pracovných povinností a nezodpovedný prístup k zaobchádzaniu s majetkom spoločnosti“ - vôbec dotknuté požiadavky nespĺňali. Nadväzne, zdôrazňuje práve „tretí“ dôvod - „svojoľný odchod zo zamestnania“.

Citované vymedzenie však rozhodne nerešpektuje nevyhnutnosť jasného a nezameniteľného zadefinovania konania (vymedzením miesta, času, konkrétneho skutkového základu - bezprostredného konania zamestnanca), ktorý zamestnávateľ vyhodnotil ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Argumentácia odvolateľa (aj v rámci druhostupňového konania) nie je v podstate ničím iným, ako snahou ďalšími vyjadreniami doplniť „pôvodné“ maximálne všeobecné konštatovanie „svojoľné opustenie zamestnania“ o nevyhnutné individualizované údaje. Z textu okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24.6.2013 však žiadne takéto konkrétne údaje nevyplývajú; t.j. nie sú (bezprostrednou) súčasťou prejavu vôle zamestnávateľa a nie je možné ich ustáliť ani jeho výkladom. Nadväzne je dôvodným záver okresného súdu o neurčitosti (aj) dotknutého dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, a teda i (súhrnný) záver o jeho neplatnosti.

Len pre ilustráciu krajský súd dodáva, že aj v rámci odvolania odporca uvádza, že svojoľný odchod zo zamestnania má predstavovať odchod z miesta výkonu práce v Nemecku; čo sú však dve zásadne odlišné skutočnosti. Obdobne v priebehu konania na jednej strane uvádzal, že k okamžitému skončeniu pracovného pomeru prikočil hneď ako zistil svojoľný odchod navrhovateľa zo zamestnania, na druhej strane však tvrdil, že predchádzajúce neprítomnosti na pracovisku v júni 2013 - ktoré vo svojom skutkovom základe, osobitne s poukazom na odporcom zdôrazňovaný rozpis pracovnej doby, sú obsahovo úplne totožné - akceptoval, t.j. nevyvodil z nich voči navrhovateľovi žiadne konzekvencie. Je teda zrejmé, že na vymedzenie konkrétneho konania, predovšetkým časovým údajom, je nevyhnutné, aby obsah písomného okamžitého skončenia pracovného pomeru bol dopĺňaný ďalšími skutočnosťami/údajmi, čo je neprípustné.

Práve k uvedenému smerovali aj návrhy na doplnenie dokazovania zo strany odporcu. Odporca nepreukázal, že by súčasťou/prílohou písomnosti označenej ako okamžité skončenie pracovného pomeru z 24.6.2013 mal byť aj rozpis pracovnej doby navrhovateľa v mesiaci jún 2013. „Základná“ písomnosť žiaden odkaz na prílohu (či už v texte alebo pod samostatným označením „Prílohy“) neobsahuje. Ani (eventuálne) vyjadrenie poverenej pracovníčky zamestnávateľa/odporcu (p. B. K.), že uvedený rozpis pripojila k okamžitému skončeniu pracovného pomeru - pri jednoznačnom popretí protistranou existencie takejto prílohy v rámci okamžitého zrušenia pracovného pomeru, ktorá bola doručená navrhovateľovi - nemôže uvedenú okolnosť preukázať. Ďalší navrhovaný svedok (p. Y. R.) sa mal vyjadriť k tomu, aké boli dohodnuté výkony prác a ako sa neplnili. Uvedené absolútne nesúvisí s posudzovanou určitosťou dôvodu vymedzenia okamžitého skončenia pracovného pomeru - „svojoľný odchod zo zamestnania“ (podobne v odvolaní - bez ohľadu na súvislosti § 205a ods. 1 O.s.p. - navrhovaný výsluch svedka Jozefa Kuruca, ktorý sa mal vyjadriť „k nezodpovednému ponechaniu pracovných nástrojov“). Tvrdenia odvolateľa, vrátane odkazov na súdnu prax o významnosti predmetných dôkazov sa tak (minimálne) javia ako účelové.

Nadväzne je nutné zamietnutie dotknutých dôkazných návrhov odporcu (výsluchy svedkov p. K. a p. R.) okresným súdom kvalifikovať ako plne opodstatnené. Zároveň vo všeobecnosti platí, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (bližšie napr. R 28/93).

Poukazovanie na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach nie je osobitne významné, lebo tieto rozhodnutia nie sú pre súdy konajúce v prejednávanej veci záväzné (§ 135, § 226, či § 243d O.s.p.). Navyše, v dotknutých prípadoch sa skutkové okolnosti líšia od prejednávanej veci. Napr. vo veci Najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 205/2007 z 22.2.2008 sa nejasnosť dôvodu skončenia pracovného pomeru (vymedzeného len číselným označením zákonného ustanovenia) dala odstrániť výkladom v nadväznosti na ďalšie odseky predmetnej písomnosti. V prejednávanej veci však okrem konštatovania

„svojoľný odchod zo zamestnania“ okamžit skončenie pracovného pomeru neobsahovalo žiadny iný (suviaci) text. Taktiež v označenom rozhodnutí je výslovne zdraznen, že pomocou výkladu vle nie je možné nahrádzať alebo doplňať vôľu, ktor účastník v rozhodnej dobe nemal, alebo, ktor síce mal, ale neprejavil ju.

Predmetné východiská i záver obdobne platia vo vzťahu k tvrdeniam odvolateľa - s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 147/2008 z 11.12.2008 - o nedostatku naliehavého právného záujmu na určenie, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu naďalej trvá. Označené rozhodnutie posudzovalo úplne odlišnú procesnú i skutkovú situaciu a jeho podstatou je konštatovanie, že „pokial’ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne; na podaní žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v takom prípade naliehavý právný záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.)“. Z citovaného právného názoru najvyššieho súdu je zrejmé, že sa na posudzovanú vec nevzťahuje, nakoľko jej predmetom bolo prioritne práve určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Krajský súd za vecne správný považoval i výrok určenie, že pracovný pomer trvá. V zmysle § 77 v spojení s § 79 ods. 1 zák. práce (citované v napadnutom rozsudku) je súčasťou rozhodnutia o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru aj konštatovanie/určenie ohľadne trvania alebo netrvania pracovného pomeru. Uvedené vyplýva predovšetkým z možnosti súdu - aj pri vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa - rozhodnúť, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával.

V súdenom prípade navrhovateľ jednoznačne podaním z 8.7.2013 deklaroval záujem o pridelovanie práce a odporca ani len netvrdil, že by ho zamestnávať nemohol. Preto po určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo potrebné (výslovne) určiť ďalšie trvanie pracovného pomeru medzi účastníkmi.

Okresný súd spravne rozhodol i o náhrade trov konania, keď naleite zohľadnil plny uspech navrhovateľa v spore (§ 142 ods. 1 O.s.p.) a dôsledne posúdil nm uplatňovanu náhradu trov. Danu/výrok prvostupnového rozhodnutia odvolateľ ani bližšie nenamietal. Uvedené sa v plnej miere vzťahuje i na výrok o poplatkovej povinnosti odporcu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že uložil odporcovi povinnosť zaplatiť titulom ich náhrady navrhovateľovi sumu 83,89 eur. V odvolacom konaní bol totiž navrhovateľ uspeny v celom rozsahu (odvolaniu protistrany nebolo vobec vyhovené), a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. má právo na nhradu uelne vynaložených trov. Tieto predstavujú odmenu za jedenuon pravnej služby - vyjadrenie k meritornemu odvolaniu (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. . 655/2004 Z.z.).

V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. . 655/2004 Z. z. je v súdenej veci základnou tarifnou sadzbou suma 61,87 eur. K predmetnej čiastke prinalei reijny paual 8,04 eur (§ 16 ods. 3 vyhl. . 655/2004 Z.z.) a súčet týchto súm sa zvyuje o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 označenej vyhlásky), o celkom ini 83,89 eur (61,87 + 8,04 + 13,98). Keďže právně zastúpenie navrhovateľa pretrvávalo aj v odvolacom konaní, taktiež tuo čiastku je odporca povinný zaplatiť naet právného zástupcu navrhovateľa.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.